

ikke helt så klangfuldt, som den daværende danske statsminister mente man skulle gøre det, men man fortsatte den, og man forsøgte selvfølgelig også på alle mulige måder at lægge pres på irerne for at få dem anbragt blandt jasigerne. Om det lykkes eller ej, ved vi jo ikke, og det er også derfor, jeg mener, at tiden jo ikke er inde til, at vi i Danmark behøver at have en folkeafstemning, for den skal vi jo i givet fald ikke have, før irerne har tilsluttet sig. For så længe irerne siger nej, er der ikke nogen traktat. Det synes jeg er den rigtige rækkefølge i det.

Det ændrer ingenting ved, at Enhedslisten ikke ser nogen grund til – som SF gør i dag – at stemme for og bekræfte sit eget nederlag. Vi opretholder det synspunkt, som vi har haft hele tiden, nemlig at der er brug for en folkeafstemning om Lissabontraktaten. Det er der brug for, fordi der sker markante ændringer i den måde, der træffes beslutninger på i EU, ved at beslutninger på en række områder flyttes fra at have krævet enstemmighed til blot at kræve flertal. Det er der sådan set heller ingen uenighed om på det faktuelle plan. Nogle synes bare, det er vældig dejligt og vældig godt og et stort demokratisk fremskridt – dog ikke så stort et demokratisk fremskridt, at de har tænkt sig at lade den danske befolkning tage stilling til det. Vi andre synes ikke, det er et demokratisk fremskridt, men at det godt kunne være værd at diskutere konkret med den danske befolkning, om det var en rigtig udvikling. Det er den ene begrundelse.

Den anden begrundelse er jo, at vi fra Enhedslistens side – somme tider sammen med andre partier i Folketinget, somme tider alene – har rejst en række kritikpunkter af indholdet af EU-samarbejdet. Vi har været med til at rejse en kritik af, at man ofte ser, at det er hensynet til det indre marked, der er afgørende, både når der diskuteres miljø, forbrugerinteresser, og når der diskuteres arbejdsmarkedsforhold. Sagt klart og tydeligt synes vi, at et europæisk samarbejde skulle basere sig på nogle andre prioriteringer.

Det interessante er jo, at i de perioder, hvor der ikke rigtig diskuteres traktater, og hvor man derfor ikke rigtig kan lave noget om, er der en vis tilslutning til vores synspunkter hos SF, Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre. Men når vi så skal til at diskutere traktater, så forsvinder enhver kritisk sans, så forsvinder ethvert ønske om at få lavet de ting om, som man måske grundlæggende synes er problematiske ved EU, for så skal traktaten vedtages. På den måde får vi jo aldrig de forandringer, der skal til.

Det, der kunne have givet afsættet for det sidste gang, var, da man i Frankrig og Holland stemte nej til EU-forfatningen. En anledning til det kunne også være, hvis man havde fået udbredt det nej, som den irske befolkning har givet ved folkeafstemningen i Irland, til andre lande. Præcis derfor kunne det have været så afgørende og så vigtigt og så betydningsfuldt for at skabe en anden udvikling for det europæiske samarbejde end den, vi ser nu, hvor det er markeds kræfterne, liberalisering osv., der står i centrum, at vi havde fået en folkeafstemning i Danmark.

Intet tyder på, at vi får det i dag, men jeg kan sige, at vi ikke har tænkt os at stemme for et forslag til vedtagelse, som bare bekræfter, at vi har tabt, for vi slås sådan set videre.

Kl. 13:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Og så er det hr. Morten Messerschmidt som ordfører for forespørgerne.

Kl. 13:43

(Ordfører for forespørgerne)

Morten Messerschmidt (DF):

Tak formand. Det har jo i virkeligheden været en temmelig, i hvert fald for demokratiet, nedslående oplevelse at følge debatten i dag. Et væld af bortforklaringer og finurligheder er blevet bragt på banen for at komme uden om det ubestridelige faktum, at man har snydt danskerne for en folkeafstemning.

Selv ikke de partier, hvis ordførere heroppefra varmt har anbefalet Lissabontraktaten, varmt anbefalet EU-forfatningen og varmt anbefalet, at man ikke afholder en folkeafstemning, har kunnet pege på, hvor den reelle forskel imellem EU-forfatningen og Lissabontraktaten ligger. Hvis man ikke kan pege på en sådan forskel, er det meget svært samtidig at skulle argumentere for, at den ene traktat er suverænitetsafgivende og derfor underlagt reglerne om folkeafstemning, mens den anden ikke er det. For forudsætningen for, at man kan føre en sådan argumentation, er naturligvis, at der er en forskel.

Hører man på dem, der virkelig har siddet med substansen i de her sager, f.eks. den tidligere franske præsident, Valéry Giscard d'Estaing, der har været med til at skrive EU-forfatningen, så siger han klart, at der ikke er nogen forskel. EU kan præcis det samme med Lissabontraktaten, som man ville kunne med EU-forfatningen. Det danske udenrigsministerium har skriftligt i et af de mange, mange spørgsmål, som jeg i den her sag har stillet, bekræftet ...